

Mijn verrekijker als hond

Soms bouwen vogelaars kasten, soms zitten ze er op; er zijn er ook die er uit kunnen komen.....

Uiteindelijk delen vogelaars hun ongebreidelde passie voor vogels buiten, en soms in kasten

Lenny Langerveld

Op een doordeweekse avond beland ik - zappend op de bank- bij de talkshow van Jeroen Pauw en Paul Witteman. Precies op het moment dat Pauw in gesprek raakt met Volkskrant-journalist Jean-Pierre Geelen die een boekje heeft geschreven over vogelen*. Ik had al over het boek gehoord, feliciteer mezelf met zoveel zappersgeluk en ga er eens even goed voor zitten.

Jeroen Pauw doet de aftrap: 'Vogelaars, dan denken we aan mannen met een klein baardje en een hoedje met een veertje erop.' Pardon? Daar zal Geelen toch wel even gehakt van maken? Maar nee, vergeet het maar. Geelen, een parmantige veertiger met een montere blik antwoordt trefzeker: 'Ja, dat is dan ook de reden dat ik mij jarenlang heb geschaamd voor deze passie, omdat ik daar niet mee geassocieerd wil worden.' Er komt een foto van Nico de Haan in beeld. Onze geliefde Nico de Haan. 'Kijk', oreert Geelen, 'op televisie is de vogelaar nog altijd de man die we nu zien. Hij weet alles, maar het beeld van de vogelaar dat hij neerzet vind ik wel een beetje jammer.' Waar gaat dit over? Over kleding? Over een baard? Is dit een generatiekloof? Een vadermoord? Waarom kan de man niet gewoon genieten? Wat weerhoudt hem? Misschien is vogelen is niet *cool* of *vet* in de hoofdstedelijke kringen waarin Geelen verkeert? Geelen wil niet door de mand vallen als vogelaar, zo blijkt. En dus vogelt hij dwangmatig in dezelfde jas die hij ook in de stad draagt, 'in godsnaam geen fleece of parka' en verstopt hij in principe zijn verrekijker onder zijn jas als hij in het bos vogels spot. Om maar niet als vogelaar herkend te worden staat hij verscholen in het struikgewas naar zijn geliefde Roodborst of kwikstaart te kijken. Ik

ben perplex. Wat erg, als je een grote passie hebt, maar je schaamt je ervoor. Begrijpen doe ik het niet. Je schamen, dat doe je volgens mij als je passie nogal op het randje is. Plasseks, afgedankte puntenslijpers verzamelen of je volstouwen met toffee's, daar word je mogelijk wat schichtig van. Maar van vogelen?

Zelf draag ik mijn kijker zo ongeveer als een trofee. Ik doorkruis het park om de hoek en de straten die er omheen liggen een paar keer per week, de kijker fier om mijn nek. Het heeft me al veel contacten in de buurt opgeleverd. 'Hallo buurvrouw, nog iets in de kijker gehad vandaag?' Ik doe mee met de hondenbezitters die ook iedere dag hun vaste rondje draaien, maar dan met mijn kijker als hond. Bovendien opent die verrekijker vaak op onverwachte momenten, de leukste deuren. Laatst waren we in Drenthe op een middeleeuwse markt. Er ging een huifkar het dorp door en we lieten ons verleiden tot een tochtje over de es. Ik stapte met bungelende verrekijker de kar in, waarop de voerman spontaan zei: 'Met zo'n verrekijker hoef je niet te betalen.' Dat scheelde € 1,50.

Terug naar Geelen, hoewel hij dat niet verdient. Uit pure nijd heb ik z'n boek aangeschaft. Het begint zo: 'Het moet er maar eens uit: ook ik ben een vogelaar. Niet iets om trots op te zijn.' En zo gaat het maar door. Er is die tomeloze passie, de alom aanwezige liefde voor 'een bolletje veren; twintig, dertig, veertig gram misschien', voor het korzelige eerste vogelfluitje op een vroege lenteochtend, vogelboeken, vogelkijkplaatsen, een IJsvogel op een gure winterdag en zelfs bij tijd en wijle is er bewondering voor andere vogelaars. En daar staat diegene tegenover, die maar niet lijkt op te lossen. Een dubbele boodschap van een gecompliceerde man.

**Geelen, Jean-Pierre. Blinde vink; hoe ik leerde vogels kijken. Uitgeverij Atlas, Amsterdam. Paperback. 184 blz. ISBN 978 90 450 1439 5. Prijs€ 19,90.*